

«Історія моєї родини»

**XXIV АКАДЕМІЧНИЙ
КОНКУРС**

**“Історія КОХАННЯ В
історії моєї сім’ї”**

Робота підготовлена
Озар Ніколь
ученицею 7-Б класу
СЕПШ ХГУ «НУА»
в номінації «Історія кохання
в історії моєї сім’ї»

Харків 2019

Я – щаслива дитина... Маю все, щоб відчувати себе такою: любов і ласку, ніжність, доброту і щедрість від своїх батьків та бабусі й дідуся. Оточена піклуванням і турботою. І не дивно, адже в моїй сім'ї панує гармонія та ідилія в стосунках між дорослими, довіра і повага один до одного. Звідки це? Наслідки виховання, набутий роками досвід чи щось інше? Мабуть, так на роду написано... А взагалі, мені здається, оте дорогоцінне зернятко любові, перлину кохання мої батьки отримали у спадок від своїх, а ті від своїх пращурів. І у мене є підстави так думати.

Частенько гортаємо вечорами сімейні фотоальбоми, обговорюємо ту чи іншу фотографію. Нещодавно з дідусем і бабусею розглядали старенькі, потьмянілі від часу фото. Одне з них привернуло мою особливу увагу – наречений і наречена. Але чому наречена якась дивна, не сяє від щастя? В очах сум і якийсь острах, обидві руки опущені так, наче людина в якомусь розпачі й безнадії. В одній руці вона тримає весільний букет, недбало опущений вниз, а не, як годиться, урочисто піднятий вгору. Наречена ніби цурається нареченого, якимось відсторонюється від нього. А він, такий серйозний і зосереджений на обличчі, та, здається, хоче втримати її, боязко взявши під руку. Це прадідусь і прабабуся мого дідуся Григорія – Афанасій Дмитрович і Марія Миколаївна Гончаренко.

Мене до сліз вразила розповідь маминого тата про життєвий шлях цієї подружньої пари, а точніше про історію їхнього кохання упродовж шістдесяти п'яти років. Адже вона трагічна і водночас щаслива, пронизана болем і надією, смутком і радістю, темрявою і світлом. Чув він цю історію від своєї бабусі Ольги, наймолодшої доньки Афанасія та Марії.

Сімнадцятирічна Марійка нарешті діждалася, що батьки вперше дозволили їй піти на вечорниці з дівчатами та хлопцями. Серце дівчини давно рвалося повеселитися з однолітками. Дуже любила вона співати і до того ж мала гарний голос. А танцювати хотілося так, що аж ноги тремтіли. Вечір дійсно вдався на славу. Від хлопців у танцях відбою не було, бо дівчина весела, грайлива, навіть трішки кокетлива.

Та не довго окрилена Марійка стрімголов літала на ті вечорниці. Як грім із ясного неба пролунали для неї слова тата: «Чи готові рушники для сватів, дівко? Наступної неділі чекаємо дорогих гостей». Виявляється, батько вдарили по руках зі своїм приятелем, щоб одружити дітей. Той мав сина, що закінчував навчання у Харкові. Так і сталося. Засватали Марійку, а після Великодня і весілля гучне зіграли. Обидві родини заможними були – земля, худоба, а в Марійчиного батька ще й м'ясна лавка в Харкові. То ж і придане єдина донька отримала чимале.

Ні дороге весільне вбрання, ні модні туфлі, ні золоті прикраси не могли втішити дівчину, яка мріяла про кохання. Вона хотіла одружитися з тим, кого б покохала всім серцем. Та не так сталося, як гадалося. Тепер про взаємне кохання годі було й думати. А вільшанці свято дотримувалися правила: «З ким вінчатися, з тим і кінчатися». Хоч Марійці не в радість було одруження, та під вінцем дала обітницю бути вірною дружиною.

На відміну від Марійки, Афанасій з першого погляду закохався в дівчину. Він докладав великих зусиль, щоб привернути до себе увагу, щоб сподобатися їй, щоб догодити і закохати в себе.

Не минуло й року, як розтанув лід у очах Марійки. Вони заіскрилися, засяяли щастям. Нарешті посмішка почала з'являтися на її вустах, а пісня лилася з душі. З нетерпінням чекала вона вечора, щоб залишитися наодинці з чоловіком. А цілий день поралася молода господиня зі свекрухою біля худоби, на городі та біля печі. Була дівчина швидка і моторна, за всяке діло бралася з бажанням та наспівувала веселих пісень.

Одного разу випадково почула Марія слова свекрухи до свекра: «Всі ялову корову з двору, а ми в двір». Не могла збагнути вона: до чого це? Адже корови, а мали їх декілька, всі отелилися. То ж якось ненароком запитала про це у своєї матері. І тоді, у нещодавно загоєне від рани серце, знову уткнули їй ножа: «Безплідна...». Пекельним болем у грудях сприйняла вона це слово.

Знову життя пішло шкереберть.

Не звертав на материні докори Афанасій і всіляко намагався огорнути теплом і ласкою свою дружину. «Ще не час, моя голубко, ще не час», - повторював їй щоразу, коли гіркі сльози котилися з її очей. І саме тоді Марійка ловила себе на думці, що має до свого чоловіка якесь незвичайне почуття, що й сама не може зрозуміти його. Ні, не вдячності, не поваги. А щось таке, що окрилює і в той же час гнітить душу, бо не може вона народити йому сина.

Минуло два роки. Афанасій вирішив покинути батьківську хату і будувати своє сімейне гніздечко. Отримав наділ землі від батька, гарне придане мала й дружина, то й вирішили будувати власний будинок. Ще й хата не добудована, а Марійка була вже при надії. Яке щастя! Яка радість! Вона без тями закохана в свого чоловіка. Та і як не кохати, коли він мало не на руках носить дружину, підтримує її в усьому, дорожить нею.

На зиму, перед Покровою, зі своїм первістком Федором увійшли в свій дім. Щаслива родина невтомно працювала і виховувала сина. Швидко примножувалися матеріальні статки, бо Афанасій був людиною дотепною, розумною і працювитою. А Марія почала дарувати йому дочок: Орісю, Марену, Ганну, Марфу і Ольгу. У великій сім'ї панували мир, любов і

злагода. Марія виховує молодших дітей та слідкує за господарством, де вже працювали старші діти та декілька найманих селян. Афанасій стає управителем банку, вкладає власні кошти для побудови нової і красивої будівлі банку в селищі Вільшани.

Здавалося, ніщо не може затьмарити родинного щастя, але всім відомо, що люди самі творять історію. А от історія народу часто впливає на долю конкретної людини. Так сталося і з великою родиною Гончаренків. Жовтневі події 1917 року докорінно змінили їхнє життя. Відібраний банк, забрано землю, худобу, будинок, м'ясну лавку. А шлях до Сибіру був тяжким і болісним. Та через півтора року поневірянь по чужих землях, жорстоких випробувань родині вдалося повернутися назад. Сільрада надала їм малесеньку хатинку, і почалося все майже спочатку. Та хоча вже скроні були припорошені сивиною, єдине залишилося з ними – це не займане ніким чисте й ніжне кохання. А ще радували їх онуки. На той час було їх вже п'ятеро.

Разом пережили Афанасій і Марія страшні та голодні 30-ті роки, нові випробування послало їм життя упродовж 1941-1945 років. Поховали доньку Ганну, що підірвалася на міні, не дочекалися двох зятів із фронту. Та життя для них не зупинилося, не нарікали вони на долю. «Господь посилає людині стільки випробувань, скільки вона може витримати», - говорила Марія дітям. І вони витримали разом усе, подолали всі негаразди. Як голуб і голубка

воркували удвох довгими зимовими вечорами і раділи кожному прожитому дню разом.

1 лютого 1947 року цілий день мела хуртовина, свистав вітер, а за ніч снігу намело так багато, що й за всю зиму стільки не було. Сама, мабуть, природа віщувала горе. На ранок все стихло. Та не тихо було в хаті Афанасія Гончаренка. Плач, метушня. Після серцевого нападу померла Марія Миколаївна. Рідня та сусіди готувалися до похорону, з великими труднощами викопали яму на кладовищі, бо земля мерзла та й снігом усе замело. Афанасій Дмитрович цілий день сидів біля своєї дружини – ані словечка, ані сльозинки. Під вечір приліг на ліжку і більше не встав. У той же день, 2 лютого 1947 року, він пішов разом за дружиною в інший світ.

Поховане подружжя в одній ямі і під одним хрестом. Вічним сном спить пара разом – він і вона. Життєвого правила дотрималися: «З ким вінчатися, з тим і кінчатися».

Мені здається, що люди забувають всі негаразди, скорботи, нещастя, коли пізнають кохання. Разом, пліч-о-пліч, пройшли свій життєвий шлях мої предки і передали, наче духовний заповіт, вогник любові у подружньому житті своїм нащадкам. Я помічаю, що полум'я любові між моїми батьками та

бабусею й дідусем не обпалює їм крила, а навпаки, допомагає жити, вершити, досягати. Я відчуваю себе щасливою спадкоємицею родинного благодатного вогню кохання. Сподіваюсь, що так воно й буде. Про це співає і Ніна Матвієнко:

З роду в рід кладе життя мости,
Без коріння саду не цвісти,
Без стремління човен не пливе,
Без коріння сохне все живе.